

คำสั่งที่ ๕/๒๕๕๐

เรื่องพิจารณาที่ ๒๕/๒๕๔๘

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

เรื่อง ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๗ ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๓๐ มาตรา ๕๐ และมาตรา ๖๒ หรือไม่

ศาลแพ่งส่งคำโต้แย้งของ นางพูนศิริหรือพูนศรี ตันติกุลนันท์ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๖๔ กรณีประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๗ ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๓๐ มาตรา ๕๐ และมาตรา ๖๒

ข้อเท็จจริงตามคำร้องสรุปได้ว่า

นางพูนศิริหรือพูนศรี ตันติกุลนันท์ เป็นโจทก์ ฟ้อง องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.) เป็นจำเลย ในคดีแพ่งเรื่องเช่าทรัพย์สิน ขับไล่ ต่อศาลแพ่ง โจทก์และจำเลยต่อสู้คดีจนถึงศาลฎีกา ต่อมาศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาที่ ๔๕๖๗/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๕ ให้โจทก์ชนะคดี โดยให้จำเลยขนย้ายทรัพย์สินและบริวารออกไปจากที่ดินของโจทก์ ศาลแพ่งได้ออกหมายบังคับคดีตามคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๒๐๕๕๗/๒๕๔๐ และคดีหมายเลขแดงที่ ๑๓๑๕๖/๒๕๔๒ เมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๖ ให้โจทก์นำเจ้าพนักงานบังคับคดีจัดการยึดทรัพย์สินของจำเลย และจัดการให้จำเลยขนย้ายทรัพย์สินและบริวารออกไปจากที่ดินของโจทก์

- ๒ -

องค์การบริหารส่งเสริมสินค้าและผลิตภัณฑ์ (ร.ส.พ.) จำเลย ยื่นคำร้องลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ขอให้เพิกถอนการยึดต่อศาลแพ่งว่า คดีนี้ผู้แทนโจทก์ได้นำเจ้าพนักงานบังคับคดีทำการบังคับคดียึดทรัพย์ของจำเลย โดยยึดรถยนต์บรรทุก จำนวน ๓ รายการ เพื่อทำการขายทอดตลาดชำระหนี้ให้แก่โจทก์ โดยในการยึดผู้แทนจำเลยได้แถลงคัดค้านการยึดทรัพย์สินทั้ง ๓ รายการว่าเป็นทรัพย์ของรัฐ โจทก์ไม่สามารถยึดได้ แต่ผู้แทนโจทก์แถลงยืนยันขอให้ยึด เจ้าพนักงานบังคับคดีจึงได้ทำการยึดทรัพย์สินทั้ง ๓ รายการไว้ตามวิธีการ

โจทก์ยื่นคำร้องลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๔๗ คัดค้านคำร้องของจำเลยว่า การยึดทรัพย์รถยนต์บรรทุก จำนวน ๓ รายการดังกล่าว นั้น เป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมาย เป็นการยึดทรัพย์ของจำเลยหรือลูกหนี้ตามคำพิพากษาศาลฎีกา ตามคำสั่งศาลและดำเนินการโดยเจ้าพนักงานบังคับคดีผู้มีอำนาจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งทุกประการ โจทก์ขอยืนยันว่าทรัพย์สินที่ยึดมาคือ รถยนต์บรรทุก จำนวน ๓ รายการดังกล่าว นั้น ต้องอยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๘๕ (๔) เพราะหากศาลยุติธรรมวินิจฉัยว่าทรัพย์สินของจำเลยเป็นทรัพย์สินของแผ่นดินตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๗ แล้ว นอกจากโจทก์ไม่สามารถจะบังคับคดีให้จำเลยปฏิบัติตามคำพิพากษาของศาลฎีกาในคดีนี้ได้แล้ว ย่อมจะมีผลต่อประชาชนทั่วไป และนิติบุคคลอื่นที่เป็นรัฐวิสาหกิจก็จะได้รับผลกระทบกระเทือนด้วย โจทก์จึงขอโต้แย้งว่าบทบัญญัติมาตรา ๑๓๐๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ใช้บังคับไม่ได้ เพราะขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๓๐ มาตรา ๕๐ และมาตรา ๖๒ ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖ ซึ่งในประเด็นข้อนี้ยังไม่เคยมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับบทกฎหมายดังกล่าว ศาลแพ่งจึงให้รอการพิจารณาคดีนี้ไว้และส่งคำโต้แย้งดังกล่าวให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งรับคำร้องไว้ดำเนินการตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๑๒ วรรคหนึ่ง ต่อมาเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ มีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๘ คดีได้โอนมาอยู่ในอำนาจของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๘ มาตรา ๓๕ วรรคสี่

- ๓ -

คดีอยู่ระหว่างพิจารณาของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ ได้มีการตรารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๐ ขึ้นไว้ให้ใช้แทนรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๙ โดยมาตรา ๓๐๐ วรรคหนึ่ง วรรคสาม และวรรคสี่ บัญญัติให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๙ เป็นศาลรัฐธรรมนูญ และให้บทบัญญัติมาตรา ๓๕ วรรคสอง วรรคสาม และวรรคสี่ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๙ ยังคงมีผลใช้บังคับต่อไปจนกว่าจะมีการตราพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญขึ้นใช้บังคับ โดยบรรดาคดีหรือการใดที่อยู่ในระหว่างดำเนินการของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญให้ศาลรัฐธรรมนูญดำเนินการต่อไป ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยคำร้องนี้

ต่อมาสำนักงานศาลยุติธรรมมีหนังสือลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๐ แจ้งสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญตามที่ได้รับแจ้งจากศาลแพ่งว่า โจทก์และจำเลยในคดีดังกล่าวได้ตกลงทำสัญญาประนีประนอมยอมความกันแล้ว จึงไม่ติดใจตามคำร้องที่ส่งไปให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยอีกต่อไป

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ร้องยกข้ออ้างที่เป็นเหตุแห่งคำร้องโต้แย้งว่าประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ มาตรา ๕๐ และมาตรา ๖๒ เพราะบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๗ ดังกล่าวเป็นบทกฎหมายที่จำเป็นแก่การวินิจฉัยคดีของศาลแพ่งหมายเลขแดงที่ ๑๓๑๕๖/๒๕๕๒ แต่เมื่อปรากฏว่าผู้ร้องซึ่งเป็นโจทก์ในคดีดังกล่าวกับจำเลยได้ตกลงทำสัญญาประนีประนอมยอมความกันแล้ว การวินิจฉัยคำร้องของผู้ร้องจึงไม่เป็นประโยชน์แก่คดีดังกล่าวของผู้ร้องอีกแต่อย่างใด ประกอบกับผู้ร้องก็ไม่ติดใจตามคำร้องที่ส่งไปให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยด้วยกรณีจึงไม่เป็นประโยชน์แก่คดีที่ศาลรัฐธรรมนูญจะวินิจฉัยอีกต่อไป

อาศัยเหตุผลดังกล่าว จึงมีคำสั่งให้จำหน่ายคำร้องนี้ ตามข้อกำหนดคณะตุลาการรัฐธรรมนูญว่าด้วยองค์คณะในการพิจารณาพิพากษา วิธีพิจารณา และกรทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๙ ข้อ ๖ วรรคหนึ่ง

- ๔ -

คำสั่งที่ ๕/๒๕๕๐

(นายกิตติศักดิ์ กิติคุณไพโรจน์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(หม่อมหลวงไกรฤกษ์ เกษมสันต์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจรัญ หัตถกรรม)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายรานิศ เกศวพิทักษ์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวิชัย ชื่นชมพูนุท)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสมชาย พงษ์ชา)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ